

Disney
КРАСАВИЦАТА
И
ЗВЯРА

ИЗГУБЕНА В КНИГА

ДЖЕНИФЪР ДОНЪЛИ

Превод от английски Лили Христова

Disney PRESS
LOS ANGELES • NEW YORK

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Lost in a Book*
Copyright © 2017 Disney
All rights reserved.

Превод Лили Христова
Редактор Надя Калъчева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-1956-4

ЗА ВСЯКО МОМИЧЕ, КОЕТО ИСКА
ДА НАПИШЕ СВОЯТА СОБСТВЕНА
ИСТОРИЯ

ПРОЛОГ

НЯКОГА И ЗАВИНАГИ в един древен рушащ се дворец две сестри, Любов и Смърт, играеха своята вечна игра.

Смърт бе господарката на този дворец и всеки смъртен, достигнал някога до неговите ръждясали порти, никога не се завръщаше. Лицето ѝ бе бяло като покров, косата ѝ – тъмна като нощта. Тя носеше черна одежда и ловна огърлица от зъби и нокти от хищни птици и животни. Смарагдовите ѝ очи се присвиваха, докато размишляваше над шахматната дъска пред нея.

- Ти си на ход – каза Любов.
- Добре зная това – каза Смърт.
- Тик-так – каза Любов.
- Само глупаците притискат Смъртта да бърза.

Любов стана с въздишка от масата, край която тя и Смърт седяха. Очите ѝ бяха също толкова наситено-зелени като тези на нейната сестра. Сребристоруса коса се стелеше по гърба ѝ. Бяла дреха подчертаваше смуглата ѝ кожа. Единственото ѝ украшение бе колие от усукани върбови клонки на шията ѝ. Бляскави бръмбари, ярки пеперуди и тъмни паячета се бяха закачили за него като живи скъпоценни камъни.

До стената в голямата зала, където играеха сестрите, стоеше едно високо огледало, чиято рамка бе нашарена от тъмни петна. Любов махна с ръка над огледалото и в него се появи едно изображение. То представляваше трапезария – някога величествена, а сега потънала в разруха. Зад двукрилните прозорци на стаята валеше сняг. Вътре крачеше едно измъчено същество – получовек, полузвяр. То ходеше напред-назад и хвърляше изпълнени с копнеж погледи към вратата. Очите му изглеждаха свирепи, но дълбоко навътре бяха измъчени.

Смърт вдигна поглед.

– Как е твоят Звяр напоследък? – попита лукаво тя. – Все още ли чупи мебелите? Чиниите? Прозорците?

– Имам надежда за него – отговори Любов, докосвайки огледалото. – За първи път.

– Не зная защo – каза Смърт. – Който веднъж е бил звяр, си остава такъв завинаги.

– Ти винаги търсиш най-лошото у всеки – каза укорително Любов.

– И винаги го намирам – рече Смърт, насочвайки отново погледа си към шахматната дъска. Тя се намръщи, докато барабанеше по масата с тъмночервените си нокти. После, отправяйки лукав поглед към гърба на сестра си, тя направи своя ход.

– Горката малка пешка. Колко жалко – тя каза провлечено, побутвайки своя конен рицар по дъската.

Оцветените порцеланови шахматни фигури представляваха царедворци в маскарадни костюми. Лицето на конника бе скрито зад железен шлем. Пешката бе костюмирана като Арлекин. Макар и изработени от порцелан, те бяха живи и дишаха.

Конникът се придвижи напред. Пешката вдигна ръце, молейки се за живота си, но остана равнодушен към нейната молба той замахна с меча си и отсече главата ѝ. Навсякъде се разхвърчаха парчета порцелан. Красивата глава се изтърколи върху дъската, а очите ѝ все още мигаха.

Любов се обърна, стресната от шума на строшения порцелан. В очите ѝ проблесна гняв, когато погледна дъската.

– Ти *мамиш*, сестро – възкликна тя. – Този конник не беше близо до моята пешка.

Смърт притисна своята покрита с бижута ръка към гърдите си.

– Със сигурност *не* мама – излъга тя.

Любов ѝ хвърли презрителен поглед.

– Вината е моя – каза тя, като седна отново. – И бездруго зная, че не бива да откъсвам поглед от теб дори за секунда. Ти *мразиш* да губиш.

Смърт се облегна назад в стола си, вплитайки пръсти в своята огърлица, и се опитваше да не се усмихне самодоволно. Докато чакаше сестра ѝ да направи своя ход, очите ѝ обходиха стаята. Еленови рога висяха над каменната полица над камината. Глави на глигани и вълци украсяваха стените, а светлината от огъня танцуваше в стъклените им очи.

Едно внезапно движение в огледалото привлече вниманието на Смърт. В него сега се виждаше великолепна библиотека и една млада жена в нея. Тя бе облечена в обикновена синя рокля на селско момиче. Нейните гъсти, тъмни букли бяха привързани с панделка, а топлите ѝ кафяви очи искряха с доброта и интелигентност.

При появата на момичето втренченият взор на Смърт се изостри като на лъв, който съзира газела.

– Бел – прошепна тя. – Толкова си красива, също като името си.

Любов погледна към огледалото.

– Познаваш ли момичето? – попита тя.

– Познавам я отдавна. Тя беше бебе в прегръдките на майка си, когато се срещнахме.

Докато Смърт наблюдаваше, Бел издърпа книга от една полица, а след това я вдигна усмихната. Звяра хвърли бърз поглед към нея, опитвайки се да прочете заглавието. Бел отвори книгата и прочете първата страница. Главата ѝ бе наклонена и тя не видя как тъгата в очите на Звяра се превърна в щастие.

Любов, чиито пръсти сега лежах спокойно върху шахматната дъска, каза:

– Това ще бъде момичето, помни ми думата. Тя е смела, упорита – по-упорита дори и от Звяра – и има златно сърце.

– Ммм, но тук не става въпрос за сърцето на *момичето*, нали? – взираше се замислено Смърт.

Любов, която беше склонила вежди съсредоточено, почти не чу думите на сестра си. Нито пък забеляза, когато един бръмбар рогащ отлетя от нейната огърлица и кацна върху огледалото.

– Нас ни интересува сърцето на *Звяра* – продължи Смърт. – Забрави ли как се държеше той, когато бе

все още принц? Ами че в самия ден, в който бе омагьосан, той похарчи милостинята за бедните, за да си купи нова карета; подиграваше се със заекването на един малък чирак в кухнята и преследва до смърт с хрътките си един елен. Аз щях да превърна този глупак в червей и да го стъпча с ботуша си, но не и ти. Защо, никога няма да разбера.

– Защото той заслужава втори шанс – каза Любков. – Както всеки. Моята чародейка преобрази външността на човека, за да преобрази вътрешния му свят. Страданието му ще го научи на добрина и съчувствие. Той отново ще намери сърцето си.

Смърт въздъхна с раздражение.

– Той *няма* сърце, сестро! Човек не може да открие това, което никога не е съществувало.

Погледът на Любов, блеснал от чувства, срещна очите на Смърт.

– Греша – каза тя. – Наблюдавам го още откакто беше дете. Видях какво се случи с него, колко жестоко се отнасяше с него баща му. Той трябваше да скрие сърцето и чувствата си. Само така можеше да оцелее!

Смърт махна пренебрежително с ръка към нея, но Любов не се предаваше. Да се отказва, това не беше в природата ѝ.

– Виждала ли си някога мечка, принудена да се бие

срещу нападащи я кучета на някой селски площад за забавление? – попита тя. – Виждала ли си как тя ръмжи и се опитва да се отърве? Болката, страхът... те могат да те превърнат в нещо, което никога не си искал да бъдеш. Звяра може да се промени.

– По-добре да побърза. Твоята роза не изглежда много добре – каза Смърт, кимвайки с глава към огледалото.

Сега в него се виждаше една маса в замъка на Звяра. Върху нея падаше светлина от свещник и осветяваше една-единствена червена роза, висяща под стъклен похлупак. Главичката на розата бе клюмнала. Под нея лежаха повехнали венчелистчета. Докато Смърт и Любов я наблюдаваха, падна още едно.

– Ако Звяра не успее да спечели любовта на Бел, преди да се отрони и последното листенце, той ще остане звяр завинаги – каза Смърт. – Ти, скъпа сестро, заложи на човешкото сърце – безумен риск, доколкото то изобщо съществува. Аз? Аз се обзалагам на един милион златни луидора, че Звяра няма да успее.

Любов повдигна вежда.

– Един милион златни монети? Ти наистина трябва да си богата, щом можеш да си позволиш да изгубиш такава сума – каза тя, насочвайки отново внима-

нието си към шахматната дъска.

Смърт се усмихна покровителствено. С пропит от фалшиво съчувствие глас тя каза:

– Разбирам те. Не искаш да се обзаложиш. Това са твърде много пари и ти се страхуваш.

– Не се боя от *нищо*. Най-малко пък от теб – отговори Любов. – Нека са два милиона.

Очите на Смърт светнаха. Най-много от всичко обичаше да се обзалага. Едва вчера чу една млада баронеса на кон да казва: „Обзалагам се, че мога да прескоча тази ограда“, както и едно фермерче да се хвали: „Обзалагам се, че мога да преплувам реката“. Тя спечели и двата облога с лекота.

Любов също бе такава. Колкото по-висок бе залогът и по-невъзможни шансовете, толкова по-нетърпелива да вдигнете мизата ставаше тя. Това бе единствената обща черта между двете сестри.

– Това злато вече е мое – каза Смърт. – Хората са себелюбивви същества и винаги може да се разчита на това, че ще постъпят грешно. Да ти кажа ли как ще завърши тази история? Звяра се държи ужасно с Бел, тя го изоставя, последното листенце на розата пада.
Край.

Любов издаде напред брадичката си.

– Нямах представа как завършва историята. Ти не

си нейният автор. Понякога добротата и нежността побеждават.

Смърт изсумтя:

– А понякога еднорози се спускат в галоп по дъгата.

Любов я погледна гневно.

– Три милиона.

– Съгласна! – изграчи Смърт. – Ще спечеля облога, скъпа ми сестричке. Само почакай и ще видиш.

– Е, ти със сигурност не спечели тази игра – каза Любов, плъзвайки царицата си по дъската. – Шах и мат.

Усмивката на Смърт изчезна от лицето ѝ. Тя сведе поглед към шахматната дъска и видя царицата на Любов да стои пред нейния собствен цар.

– *Какво?* – каза тя изумена. – Не може да бъде!

Докато Любов и Смърт гледаха, царицата целуна царя. Изненадан от тази толкова сладка милост, царят прегърна царицата. Миг по-късно той се строполи на дъската, а от гърба му стърчеше забита кама.

– А казват, че аз съм безжалостна! – възкликна Смърт.

Усмивайки се победоносно, Любов стана от стола си. Тя целуна студената буза на сестра си и каза:

– Не ставай да ме изпращаш. Сама ще си тръгна.

Смърт остана напълно неподвижна, загледана намръщено в шахматните фигури. Офицерът ѝ вдигна поглед към нея и се разтрепери. Коленете му потропваха едно в друго. Върху боядисаното му лице се появи пукнатина. Смърт ядосано помете с ръка фигурите от дъската. Те се разпиляха върху каменния под. После тя стана и се приближи до огледалото. Изражението ѝ, бездруго вече кисело, се вкисна още повече, докато тя наблюдаваше Звяра и Бел, които все още се наслаждаваха на книгите и на компанията си.

Момичето най-напред се изплаши от него – мислеше си Смърт. – И кой не би се побоял? Но тя не е като другите. Това момиче е от най-рядко срещаните същества – тези, които виждат със сърцето си. Сестра ми е права. Тя би могла да е избраницата. Но това е немислимо.

Смърт се завъртя на пети, полите на дрехата ѝ се завъртяха зад нея като зъл вятър и тя прекоси стаята към един извисяващ се шкаф. Отвори го, после прекара пръст по книгите върху рафтовете.

– Ето къде си била! – прошепна тя, изваждайки една книга.

Подвързана в черна кожа, книгата бе прашна и стара. Гръбчето ѝ бе пропукано, но заглавието ѝ се виждаше – НИКОГА ВЕЧЕ.

– Мушар! Трюке! – изджафка Смърт. – Елате!

Два лешояда напуснаха гнездото си върху полицата над камината и долетяха до нея. Това бяха огромни птици с въгленовочерни пера и жестоки клюнове. Още дузина като тях бяха накацали из стаята.

– Отнесете тази книга в замъка на Звяра. Сложете я в библиотеката – заповяда Смърт. – И внимавайте никой да не ви види.

Един от лешоядите нададе дрезгав крясък.

– Не, Мушар, нахалник такъв, това *не* е измама – каза Смърт. – Това е по-скоро малко нареждане на картите. Мислиш ли, че сестра ми няма да стори същото? Знаеш каква е. Държи се така, сякаш е направена от капчици роса и лунни лъчи, но всъщност тя е свирепа. Малка дивачка със сладко личице. Няма да се спре пред нищо, за да спечели облога.

Вторият лешояд изкрещя зловещо. Той тръсна глава, а след това и крилата си. Бледите страни на Смърт поруменияха от възмущение.

– *Зная*, че има правила, Трюке! – каза тя. – *Зная*, че не мога да отида при момичето, преди да е дошло времето ѝ. Но ако тя дойде при мен? Какво ще стане, ако мога да я задържа тук? Това променя нещата, нали?

Лешоядът се замисли над думите на господарката

си, после наведе глава и сграбчи книгата с острите си нокти. Смърт отвори един прозорец и двете птици отлетяха в нощта. Докато гледаше как се отдалечават, си спомни думите на сестра си.

Нямаш представа как завършва тази история.

Кървавочервените устни на Смърт се разкривиха в зловеща, решителна усмивка.

– О, всъщност *има*м – измърка тя. – Защото възна-
мерявам *сама* да я напиша.

ГЛАВА ПЪРВА

БЕЛ СТОЕШЕ ПРЕД вратата на библиотеката с подочистачка в едната ръка и кофа в другата и широка, развълнувана усмивка.

Строени на пода около нея стояха няколко предмета: блестящ златен свещник във формата на човек, нисък и набит бронзов часовник за полицата над камината, нисък и дундест чайник, малка чаша за чай с отчупено парченце от ръба, бърсалка за прах от пера с дръжка във формата на паун и четирикрака табуретка за крака с ресни.

Свещникът се обади пръв:

– Мое мило момиче, държиш тази подочистачка като меч – пошегува се той. – Изглеждаш така, сякаш се хвърляш в битка!

Той имаше запалени свещи вместо ръце и сега

размаха театрално една от тях, сякаш предизвикваше Бел на дуел.

– Аз *наистина* отивам на бой, Люмиер, както и ти. Нямах представа какво ни очаква зад тази врата – каза Бел, смеейки се.

Люмиер направи гримаса.

– Всъщност зная – каза той. – Господарят притежава много възхитителни качества, но подредеността не е едно от тях.

– Пълни глупости! – заяви часовникът, като си проправи път покрай тях. – Забравяте ли, че аз яздох редом до граф Рошамбо при обсадата на град Йорк?

Люмиер отегчено обърна очи нагоре.

– Нито за секунда, *мон ами* – каза той.

– Ние победихме червените мундири и ги прогонихме! Този стар войник пред вас заслужава нещо по-добро от няколко паяжини! – заяви Когсуърт.

Той бутна масивната врата. Тя се отвори, а пантите изскърцаха. При звука им все още сипещият самохвалства Когсуърт замлъкна. Той направи няколко крачки в наподобяващата пещера стая. Останалите слуги го последваха. Всички се втреничиха с ужас в сцената пред тях. Всички, освен Бел.

ГЛАВА ВТОРА

С ВИК НА РАДОСТ Бел се втурна в средата на старата, остави парцала и кофата на пода и се завъртя в широк кръг, а лицето ѝ се изпълни с почуда.

Струваше ѝ се, че всички книги, написани някога, са събрани тук. Имаше романи и пиеси. Любовна поезия. Легенди и народни приказки. Томове с философия, история, научни произведения, математика. По-рано същата сутрин, когато се събуди и отвори очи, тя се боеше, че само е *сънувала* библиотеката и съкровищата в нея. Но не. Библиотеката беше истинска. Беше тук. Самата *тя* се намираше тук.

– Леле мале. О, Боже мой – каза чайникът с колеблив глас.

– *Зная*, г-жо Потс. Не е ли *изумително*? – възкликна Бел.

– *Боже мой* – каза бърсалката за прах с отчаян глас. – Никога не съм виждала такова...

– ...чудесно, невероятно, *изумително* място! – довърши Бел. – Съгласна съм, Плюмет.

Книгите бяха най-любимото нещо за Бел в целия свят. Тя направо ги поглъщаше. В нейното село Виленов имаше библиотека, технически погледнато. Но в действителност това бе просто една полица в църквата на отец Роберт. Бел бе прочела всяка от книгите там. Два пъти. Но в тази библиотека имаше толкова много книги, че никога не би могла да ги прочете всичките. Не и дори да живееше хиляда години.

Докато продължаваше да се оглежда, очите ѝ се спряха върху огромната мраморна камина в библиотеката. Тя си представи как седи до нея с каничка чай и книги, струпани на купчини навсякъде около нея.

– Откъде ще започна? – почуди се тя на глас. – От древногръцките епически произведения? От класическите трагедии?

– Може ли да предложи от прозорците? – каза Люмиер, забързан край нея с метнати върху ръцете му парцали.

Бел се усмихна смутено. Думите му я върнаха отново в реалността. Прозорците бяха високи и изящни, но посивели от мръсотията. Пердетата, които ги

обрамчваха, бяха дрипави. Паяжини висяха от первазите. Бел нави ръкави, взе парцала и кофата и се насочи към тях. В същото време обточената с ресни табуретка за крака бързо препусна край нея.

Малката чаена чашка седеше на гърба ѝ.

– По-бързо, Фруфру, по-бързо! – извика тя с тъничкото си детско гласче.

– Чип! Достатъчно! Така влошаваш нещата! – скара се г-жа Потс. – Как, за Бога, работи господарят тук? – добави тя, като пхна чучура си в един ъгъл.

Пласт прахоляк се стелеше като килим върху голяма част от пода на библиотеката. Той покриваше голямата позлатена маса близо до вратата, столовете, полицата над камината.

Когсуърт прекара пръст по един перваз, огледа го и пребледня.

– *Прах?* Никой не спомена нищо за прах! Аз имам деликатни вътрешности – разтревожи се той, като потупваше кутията си. – Винтчета, лостчета, зъбни колелца – едно малко петънце в механизма и всичко спира работа.

Люмиер смръщи нос.

– Казваш *много* повече от това, което е нужно да знаем.

– Аз ще надзиравам, може ли? – предложи Ког-

суърт. – За мен „прах“ е четирибуквена дума.

– „Пра^х“ е четирибуквена дума за *всички* – каза Люмиер.

– „Тру^д“ е също четирибуквена дума – каза под нос Плюмет. – Може би *затова* господинът се старае да я избягва.

Когсуърт се изпъна в цял ръст с всичките си двадесет и пет сантиметра.

– Чух това, госпожице! – прогърмя гласът му.

Плюмет поклати перата си и се хвърли да бърше праха от един стол.

Люмиер обгърна с ръка ядосания Когсуърт.

– Виж, стари приятелю, зная, че библиотеката е в ужасно състояние и зная, че предстоящата задача изглежда невъзможна. Но всичко, което е нужно да направим, е да започнем. Останалото самó ще се нареди. Всяко пътешествие на хиляди километри започва с една-единствена стъпка.

– Напълно вярно! – заяви Когсуърт, отправяйки се бързо към вратата. – Предлагам да се върнем в кухнята, да си намерим хубаво и удобно място край огъня и да преосмислим цялата работа.

Но Люмиер го пресрещна. Той хвана Когсуърт под ръка и го обърна към себе си.

– Бел не може да свърши това сама. Тя се нуждае

от помощта ни – каза той. – Библиотеката я прави щастлива. А ние искаме тя да е щастлива.

Когсуърт въздъхна:

– Пружинките ми никога вече няма да са същите.

Дочувайки разговора им, Бел се почувства жегната от чувство за вина. На закуска прислужниците бяха пожелали доброволно да ѝ помогнат, но нямаха представа с какво се захващат. Докато не бе потънала в същата разруха като останалата част от замъка, библиотеката все още се нуждаеше от основно почистване – такова, с каквото Когсуърт, изглежда, не можеше да се справи. Зъбните му колелца често засичаха и той доста пъти изпускаше махалото си.

Притеснена, Бел отиде бързо при двамата слуги и коленичи.

– Люмиер, Когсуърт – каза разтревожено тя. – Мога да се справя сама. Вие имате друга работа за вършене.

Когсуърт, който вече започваше нова серия оплаквания, имаше доблестта да се засрами. Той бързо опита да поправи нещата.

– Ще бъдеш ли щастлива, скъпа моя, да ползваш това място? – попита той.

Бел кимна с глава.

– Много – отвърна тя.

– Толкова щастлива, колкото си била в своето село? – попита той с надежда.

– Моето село? – повтори като ехо Бел, объркана от въпроса.

Тя седна на пода.

– Ами, аз не... Искам да кажа, аз не бях...

Как би могла да им каже истината? Бе достатъчно трудно да я признае дори пред себе си.

– Какво има, дете? – попита Когсуърт.

Г-жа Потс го чу.

– Нещо не е наред ли? – попита тя, пристигайки бързо. Плюмет я последва, шумолейки с пера. Даже Чип и Фруфру спряха това, с което се занимаваха, и се приближиха до Бел.

Тя си помисли да им каже някоя дребна лъжа, или със смях да отхвърли тревогата им, но когато видя загрижеността в очите им – истинска и дълбока – разбра, че не може да постъпи така.

– Истината е, че *не бях* щастлива в моето село – обясни тя. – Не истински. Бях щастлива у дома, разбира се, с моя баща, но това бе единственото място, което чувствах като свое – там и сред страниците на книгите.

– Защо, Бел? – попита г-жа Потс.

Бел си пое дълбоко въздух.

– Селото бе малко. А хората... ами, много от тях имаха малки надежди и незначителни мечти. Бе ми трудно да намеря приятели там. Толкова малко хора ме разбираха. Естествено, баща ми ме разбираше. Както и отец Роберт – свещеника с всички онези книги. И Агата, една просякиня. Всички останали мислеха, че съм странна – призна тя, изчервявайки се леко.

– Ти *си* странна, Бел – обади се Чип. – Но ние нямаме нищо против!

Всички се засмяха, дори Бел. Само г-жа Потс не се засмя. Вместо това тя повдигна изписаната си вежда.

– Но, мамо, тя наистина *е* – настояваше Чип. – Тя носи ботуши с рокля. И чете на латински. И язди коня си като разбойник!

– Чип... – смърри го г-жа Потс.

– Това не е нещо *лошо*, мамо. Ние не сме съвсем *нормални*, както знаеш. Искам да кажа, аз съм една говореща чашка за чай!

Малко облаче пара излезе от чучура на г-жа Потс.

– Всичко е наред, г-жо Потс – каза Бел. – Предполагам, че за хората от Вилньов аз наистина съм *била* странна. Защото исках да напусна селото. Исках да пътувам и да опозная света – усмихна се унило тя. – И защото обичах книгите повече, отколкото харес-

вах Гастон.

– Гастон? – повтори Люмиер с озадачено изражение върху позлатеното си лице.

– Селският фукльо – отговори Бел, поклащайки глава при спомена за красивия, нагизден самохвалко, който на практика настояваше тя да се омъжи за него, а после едва не припадна, когато тя му отказа.

– Четенето се превърна в мое убежище – продължи Бел. – Намирах толкова много в тези книги. Откривах истории, които ме вдъхновяваха. Стихове, които ми носеха наслада. Романи, които ми отправяха предизвикателство... – Бел спря, идвайки на себе си изведнъж. Тя сведе поглед към ръцете си и промълви с тъжен глас:

– Това, което открих наистина обаче, бях самата аз.

Когосурт, толкова изпълнен с оплаквания само преди мигове, пристъпи напред и хвана ръката на Бел.

– А ти *отново* ще откриеш себе си, дете, в *тази* библиотека, ако аз имам последната дума по този въпрос! – заяви той, като изпъчи гърди.

Бел вдигна поглед към него, изненадана от пламенния му глас.

– Ти пробуди борбения дух в този стар войник!

Ще извоюваме обратно библиотеката от паяците и мишките! Още веднъж напред в атака, скъпи приятели! Нека никой да не може да каже, че полковник Когсуърт от Четвърти хусарски полк се е оттеглил от битката!

Той измъкна един от няколкото парцали, предметни през ръката на Люмиер, и тръгна с маршова стъпка и високо вдигната глава на бой с мръсните прозорци.

– Полковник ли стана сега? – отбеляза Люмиер. – Миналата седмица беше капитан, а по-предишната – лейтенант. Скоро ще се провъзгласи за бригаден генерал. Той се обърна към Плюмет:

– Ще тръгваме ли, скъпа?

Плюмет му се усмихна закачливо и заедно атакуваха тъмните ъгли, като Люмиер ги осветяваше със светлината си, а Плюмет бършеше праха.

Г-жа Потс се присъедини към Когсуърт при прозорците. Докато тя изпускаше пара към стъклата, Когсуърт избърсваше мръсотията, а малките му месингови ръце работеха яростно. Дори Фруфру и Чип помагаха. По молба на Чип, Когсуърт уви парцали върху четирите крака на табуретката и двамата се понесоха отново, почиствайки дъските на пода, докато се клатушкаха из стаята.

Бел се загледа в тях и една буца заседна в гърлото ѝ. Всички бяха толкова добри с нея. Толкова мили. Искаха да ѝ помогнат, да я направят щастлива, да бъдат нейни приятели.

А освен тях съществуваше и Звяра.

Буря от противоречиви чувства премина през нея, докато мислеше за него. Той бе причината тя да е пленница в този мрачен и отдалечен замък. Но той бе и причината тя да стои в тази невероятна библиотека.

Звяра не бе като останалите. Г-жа Потс, Люмиер, Плюмет... те бяха сърдечни и забавни. Жизнерадостни. Весели. Той бе с труден характер. Сърдит. Загадъчен. Склонен към усамотяване. Но въпреки това, по негов си странен начин той също искаше да я направи щастлива. И го доказва предишната вечер.

Само като си помисли Бел за това, което бе направила...

То беше невероятно, невъзможно. Дори сега то караше сърцето ѝ да препуска лудо.

Всеки друг би ѝ позволил да хвърли поглед върху неговата сбирка. Би ѝ заел една или две ценни книги. Но Звяра, както Бел вече разбра, не бе като всички останали.

Тя натопи парцала в кофата, изцеди го и се захвана сериозно да чисти. За разлика от Звяра, тя не можеше

да чете, работи, или прави нещо друго наред безпорядък.

Бел не се интересуваше дали ще свърши работа посред нощ. Не я бе грижа дали мускулите и гърбът я боляха и краката ѝ трепереха от тичането нагоре-надолу по стълбището с кофи с вода. Тя мислеше само за щастието, което я очакваше, след като свърши задачата си.

Тъй като предишната вечер Звяра ѝ бе дал един неочакван подарък – дар, по-ценен за нея от замъка и всичките му земи, по-скъпоценен от бижута или злато.

Предишната вечер Звяра ѝ бе дал своите книги.